

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 32 0 Rs 353193 23 Rev
Sarajevo, 26.09.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Amire Sadović, kao predsjednice vijeća, Jasminke Kubat i Enise Bilajac, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice S.H., kćeri F. iz T., Ulica, koju zastupa punomoćnik Suad Suljić, advokat iz Tuzle, protiv tuženog S.U. iz S., zaposlen na radnom mjestu direktor Službe za poslove sa strancima, Ulica Braće Mulića broj 38., koga zastupa punomoćnik Siniša Derganc, advokat iz Istočnog Sarajeva, radi povrede prava iz radnog odnosa i naknade štete zbog diskriminacije, vrijednost spora 5.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužiteljice protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj: 32 0 Rs 353193 21 Rsž od 10.03.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 26.09.2023. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka nastalim u povodu revizije.

o b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Tuzli, broj: 32 0 Rs 353193 19 Rs od 06.09.2021. godine, stavom prvim izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice, koji glasi:

„Utvrdjuje se da je tuženi povrijedio pravo tužiteljice na jednako postupanje u toku vršenja službene dužnosti kod Ministarstva sigurnosti Bosne i Hercegovine - Služba za poslove sa strancima - Terenski centar T..

Zabranjuje se tužitelju, direktoru Službe za strance da vrši diskriminaciju prema tužiteljici zaposlenoj u Terenskom centru T., te mu se nalaže jednako postupanje prema tužiteljici kao i prema ostalim uposlenicima Ministarstva sigurnosti Bosne i Hercegovine - Služba za poslove sa strancima - Terenski centar T., gdje će vrednovati rezultate njenog rada na način kao što vrednuje rezultate rada ostalih uposlenika, da vrednuje njen ugled, čast, integritet, da uvažava njene izjave kao što uvažava izjave ostalih uposlenika, da vrši nagrađivanje njenih rezultata rada kao što to nagrađuje ostale uposlenike, da ne vrši vrijeđanje i prestrašivanje tužiteljice, jer to ne radi prema drugim uposlenicima Ministarstva sigurnosti Bosne i Hercegovine - Služba za poslove sa strancima - Terenski centar T..

Obavezuje se tuženi da tužiteljici nadoknadi nematerijalnu štetu zbog pretrpljenih duševnih bolova uslijed umanjenja opće životne aktivnosti koju joj je prouzrokovao diskriminatornim ponašanjem u iznosu od 5.000,00 KM, skupa sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana

podnošenja tužbe pa do konačne isplate, te se odbija zahtjev tužiteljice za naknadu troškova parničnog postupka.“

Stavom drugim izreke, obavezana je tužiteljica da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.877,20 KM, u roku od 15 dana od dana prijema prijepisa presude.

Stavom trećim izreke, tuženi je odbijen sa viškom zahtjeva za naknadu troškova parničnog postupka.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj: 32 0 Rs 353193 21 Rsž od 10.03.2023. godine žalba tužiteljice je djelimično uvažena i odluka o troškovima parničnog postupka sadržana u stavu drugom izreke preinačena, na način da se dosuđeni troškovi parničnog postupka tuženom sa iznosa od 3.877,20 KM snižavaju na iznos od 1.349,80 KM, dok je u stavu prvom izreke prvostepena presuda potvrđena. Odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavila tužiteljica zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se revizija usvoji, drugostepena presuda preinači usvajanjem tužbenog zahtjeva u cijelosti ili ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovni postupak, uz obavezivanje tuženog da tužiteljic nadoknadi troškove cijelog postupka, uvećane za troškove sastava revizije u iznosu od 1.413,36 KM.

Tuženi je u odgovoru na reviziju osporio sve revizijske prigovore i predložio da se revizija odbije kao neosnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Nije ostvaren revizijski razlog povrede odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP-a u vezi sa članovima 8., 126., 191. i 231. ZPP-a.

Odluku o odbijanju tužbenog zahtjeva prvostepeni sud je, u bitnom, zasnovao na zaključku da je tuženi tokom postupka dokazao da prema tužiteljici nije uopšte preduzimaо radnje koje je ova označila kao radnje mobinga (pokretanje disciplinskog postupka protiv tužiteljice, obustava disciplinskog postupka pokrenutog po prijedlogu tužiteljice, slanje vanrednih kontrola, vrijeđanje, upućivanje prijetnji), a da su preduzete radnje (ocjenjivanja, odbijanja zahtjeva za pristup informacijama) bile u skladu sa zakonom, te opravdane zbog organizacije rada i unapređenja radne discipline, zaštite tajnih podataka, da nemaju ponižavajući efekat i da njihova svrha ili posljedica nije bila degradacija radnih uslova tužiteljice ili njenog profesionalnog statusa, a drugostepeni sud je kao pravilne prihvatio činjenične i pravne zaključke prvostepenog suda.

Stoga neprihvatljiv je prigovor revidentice da je drugostepeni sud propustio sankcionisati pogrešnu primjenu člana 8. ZPP od strane prvostepenog suda, uslijed čega je pobijana presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP koja je bila od uticaja na donošenje zakonite i pravilne odluke. Zato je osnovano drugostepeni sud u razlozima svoje odluke ocijenio da je prvostepeni sud izvedene dokaze cijenio u skladu sa odredbom člana 8. ZPP-a, i na

¹ „Službene novine F BiH”, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

osnovu slobodne ocjene izvedenih dokaza utvrdio sporne činjenice odlučne za ovaj spor. Stečeno uvjerenje o odlučnim činjenicama prvostepeni sud je opravdao logičnim i uvjerljivim razlozima, pa ne stoji tvrdnja revidentice o proizvoljnoj ocjeni izvedenih dokaza.

Neosnovano tužiteljica prigovara u reviziji da je pobijana odluka rezultat pogrešne primjene odredbe člana 15. Zakona o zabrani diskriminacije BiH² (u daljem tekstu: ZZD BiH), navodeći da, suprotno stavu sudova nižeg stepena, tužiteljica kao žrtva mobinga nema teret dokazivanja „pretežne vjerovatnoće“, već samo obavezu da učini vjerovatnim da je bila žrtva mobinga.

Prema odredbi člana 15. stav 1. ZZD BiH kada lice ili grupa lica u svim postupcima predviđenim ovim zakonom, na osnovu njima raspoloživih dokaza, učine vjerovatnim da je došlo do mobinga, teret dokazivanja da nije došlo do mobinga leži na suprotnoj strani. Stepenn vjerovatnosti da je došlo do mobinga, koga ima u vidu odredba člana 15. stav 1. ZZD BiH, je pretežna, a ne visoka vjerovatnoća. Pretežna vjerovatnoća postoji kada se zaključak o postojanju mobinga čini izglednijim od zaključka da mobinga nije bilo, a ti izgledi se zasnivaju na dokazima na kojima se zasniva tvrdnja da je došlo do mobinga.

Kada tužiteljica sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokaže da je do mobinga došlo, tada se na tuženog prebacuje teret da sa stepenom sigurnosti (izvjesnosti) dokaže da nije došlo do mobinga. Dakle, suprotno pravnom stavu tužiteljice, odredba člana 15. stav 1. ZZD BiH sadrži zajednički i dvostepeni teret dokazivanja za obje stranke u antidiskriminacijskoj parnici, ali sa različitom mjerom utvrđenosti činjenica za tužiteljicu (pretežna vjerovatnoća) i tuženog (sigurnost/izvjesnost). Budući da iz obrazloženja nižestepenih presuda jasno proizilazi da su sudovi pravilno rasporedili teret dokazivanja u ovoj pravnoj stvari, to ovaj revizionni prigovor tužiteljice nema značaj pogrešne primjene člana 15. stav 1. ZZD BiH.

Suprotno navodima revizije drugostepena odluka je zasnovana na provedenim dokazima i za njeno donošenje su izneseni jasni razlozi koje je moguće ispitati, tako da obrazloženje drugostepene presude odgovara zahtjevu koji je u tom pogledu postavljen odredbom člana 191. stav 4. u vezi sa članom 202. stav 1. ZPP.

Drugostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude ocijenio sve žalbene navode koji su od odlučnog značenja sa aspekta predmeta spora, pravilno primjenjujući odredbu člana 231. ZPP.

Zbog navedenog nije ostvaren revizijski razlog povrede odredaba parničnog postupka.

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava, kojeg revidentica ne može s uspjehom temeljiti na činjeničnom stanju drugačijem od onog koje je utvrđeno od strane nižestepenih sudova.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice za zaštitu od mobinga kao vida diskriminacije (utvrđenje i otklanjanje) te naknada nematerijalne štete kao posljedice mobinga, na području rada.

Tužiteljica svoj zahtjev da je tuženi povrijedio njeno pravo na jednako postupanje u toku njenog obavljanja službene dužnosti kod Ministarstva sigurnosti Bosne i Hercegovine – Službe za poslove za strancima – Terenski centar T. i time prema njoj počinio radnje mobinga zasniva na

² „Službeni glasnik BiH“ broj: 59/09 i 66/16

tvrdnjama - da je njoj tuženi četiri puta smanjio ocjenu rada, koju neposredno nadređeni šef TC T., ocjenjuje sa “naročito uspješna”, a da je to tuženi čini suprotno relevantnim odredbama Pravilnika o načinu ocjenjivanja državnih službenika u institucijama BiH ocjenjujući je sa ocjenom “zadovoljava”, da je tuženi u maju 2017. godine protiv nje neosnovano podnio zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka pod navodima “kršenje kodeksa i radne discipline”, da je na dan održavanja disciplinske komisije u sjedištu Službe prijetio joj premještajem u drugi TC u Bihaću ili Mostaru, da je odbio njen zahtjev za pristup informacijama, da je odbio njenu disciplinsku prijavu protiv O.P., te da je dana 27.06.2018. godine poslao inspektore Ureda za unutarnju kontrolu u redovan inspeksijski nadzor.

Obzirom da iz činjeničnog supstrata tužbe proizilazi, da je tužiteljica osnov svog tužbenog zahtjeva zasnovala na činjeničnoj tvrdnji da je tuženi povredu njenog prava na jednako postupanje na radu, činio kontinuirano kroz određeno vrijeme degradacijom radnih uslova, snižavanjem ocjene rada, čime je narušio njen ugled, integritet, čast, da druge radnike uvažava a nju ne, da joj prijeti, pokreće disciplinske postupke, pravilno su nižestepeni sudovi postupili, kada su osnovanost tužbenog zahtjeva tužiteljice raspravili sa aspekta njene zaštite od mobinga, kao jednog od oblika diskriminacije, kojem osnovu tužiteljica nije prigovorila u žalbi, a niti u reviziji.

U postupku je utvrđeno da tužiteljica u upravnom i sudskom postupku nije uspjela osporiti pravilnost postupka ocjenjivanja u navedenim vremenskim periodima, jer konačne ocjene “zadovoljava“ nisu poništene u propisanom postupku od strane nadležnog organa po žalbama tužiteljice, pa nastupanjem pravosnažnosti ovih rješenja prestala je mogućnost ispitivanja zakonitosti odluke o konačnoj ocjeni; da ni radnja pokretanja disciplinskog postupka protiv tužiteljice u maju 2017. godine, ne predstavlja radnju diskriminacije tužiteljice od strane tuženog iz razloga što je isti disciplinski postupak pokrenut na osnovu prijedloga Ureda za unutarnju kontrolu prilikom vanredne inspeksijske kontrole, zatim što je zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka protiv tužiteljice i šefa TC T. podnio načelnik Sektora za administraciju D.G., dok je rješenje o pokretanju disciplinskog postupka donio rukovodeći državni službenik I.R., koji disciplinski postupak je okončan rješenjem Interne disciplinske komisije kojim je šefu TC T. M.B., zbog lakše povrede službenih dužnosti izrečena disciplinska mjera „pismena opomena“, dok je zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka protiv tužiteljice odbijen kao neosnovan; da se ni u činjenici, što je zahtjev tužiteljice za pokretanje disciplinskog postupka protiv državne službenice O.P. odbijen, ne nalaze elementi diskriminacije, tj. različitog postupanja, iz razloga što je odbijanje navedenog zahtjeva tužiteljice uslijedio nakon inspeksijskog izvještaja Ureda za unutarnju kontrolu i službene zabilješke šefa TC T.; da ni odbijanje zahtjeva tužiteljice za pristup traženim informacijama (izvještaja o izvršenim vanrednim inspeksijskim nadzorima) ne predstavlja diskriminaciju, obzirom da rješenje Službe za poslove sa strancima od 24.04.2018. godine, kojima je odbijen zahtjev tužiteljice, a potpisan od strane tuženog, predstavlja pojedinačan upravni akt poslodavca protiv kojeg je tužiteljica imala pravo žalbe Žalbenom vijeću Vijeća ministara; da tužiteljica za svoje tvrdnje - da joj je tuženi 09.06.2017. godine u prisustvu muža prijetio premještajem u drugi TC Bihać ili Mostar, da joj je prijetecim tonom i neprikladnim rječnikom istakao da on nju ocjenjuje diskreciono i da joj ne mora reći zašto to radi, da on “može da radi šta hoće”, da joj je na odlasku rekao da je bio komandir ratne policije u Zvorniku 1995. godine, što je nju dodatno zastrašilo i dovelo u stresno psihičko stanje, za isto sudu nije ponudila dokaze iz kojih bi sa pretežnim stepenom vjerovatnoće proizlazila tačnost ovih navoda, niti je iznijela činjenice da se takvo ponašanje ponavljalo, odnosno da je trajalo u dužem vremenskom periodu; da se iz

provedenih dokaza, a naročito iskaza svjedoka M.K. i E.I., nije moglo utvrditi da je tuženi imao namjeru da od zaposlenika TC T. iznudi navode da je tužiteljica ta koja narušava međuljudske odnose u TC.

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi su odbili tužbeni zahtjev, zaključujući da radnje koje je tuženi preduzimao prema tužiteljici nemaju ponižavajući efekat i da njihova svrha ili posljedica nije bila degradacija radnih uslova tužiteljice ili njenog profesionalnog statusa (član 4. stav 3. Zakona o zabrani diskriminacije). Da u provedenom postupku tužiteljica nije dokazala postojanje pretpostavki za odštetnu odgovornost, konkretno postojanje određenih protupravnih postupaka tuženog koji imaju obilježja mobinga, kao i da su ti protupravni postupci u uzročnoj vezi s nastalom štetom, jer u provedenim dokazima nema elemenata za zaključivanje o štetnim radnjama koje imaju obilježje protupravnosti, što je jedna od pretpostavki za odgovornost za štetu na temelju odredbe člana 12. stav 1. tačka c) Zakona o zabrani diskriminacije.

Sporna je u revizijskom stupnju postupka ocjena nižestepeni sudova da li postupanje tuženog prema tužiteljici prilikom ocjenjivanja, te odličivanja o njenom zahtjevu za pristup informacijama, imaju obilježja šikanoznog postupanja, odnosno mobinga, odnosno postoje li u konkretnom slučaju pretpostavke za odgovornost tuženog za neimovinsku štetu zbog navedenih povreda prava osobnosti.

Članom 9. stav 5. Zakona o radu F BiH³ propisano je da mobing predstavlja specifičnu formu nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koje podrazumijeva ponavljanje radnji kojima jedno ili više lica psihički zlostavlja i ponižava drugo lice, a čija je svrha ili posljedica ugrožavanje njegovog ugleda, časti, dostojanstva, integriteta, degradacija radnih uvjeta ili profesionalnog statusa.

Prema odredbi člana 4. stav 3. Zakon o zabrani diskriminacije⁴ mobing je definisan kao nefizičko uznemiravanje na radnom mjestu koje podrazumijeva ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekat na žrtvu čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenog.

Iz naprijed navedenih zakonskih odredbi proizilazi da mobing na poslu podrazumijeva svako psihičko ili pak verbalno zlostavljanje na radnom mjestu sa namjerom da se obezvrijedi rad pojedinca ili grupe (kolektiva). Metode ovakvog postupka su najrazličitije, a najuobičajnije su širenje zlonamjernih glasina, ogovaranja ili prenošenje podataka koji nisu istiniti, isključenje ili socijalna izolacija osobe, zastrašivanje, podcjenjivanje ili namjerno omalovažavanje onoga što osoba radi, fizičko zlostavljanje ili prijetnja zlostavljanjem, vikanje ili upotreba prostih riječi, stalno i uporno kritiziranje, podcjenjivanje stavova i mišljenja, nezasluženo kažnjavanje, sprečavanje napredovanja, stručnog usavršavanja, odlaska na odmor, uzimanje osobnih stvari ili radne opreme.

Radnje koje je tuženi preduzimao prema tužiteljici - radnje ocjenjivanja njenog rada, predstavljaju radnje koje je tuženi kao pretpostavljeni ovlašten poduzeti prema zaposlenicima shodno odredbi člana 30. Zakona o državnoj službi u institucijama BiH⁵, a ovlašten je da odlučuje

³ "Službene novine Federacije BiH", broj: 26/16 i 89/18

⁴ "Službeni glasnik BiH", broj: 59/09 i 66/16

⁵ „Službeni glasnik BiH“, broj: 12/02, 19/02, 8/03, 35/03, 4/04, 17/04, 26/04, 37/04, 2/06, 50/08, 43/09, 82/1040/12 i 93/17

i o zahtjevima za pristup informacijama, pa one same po sebi nemaju ponižavajući efekat, jer nisu poduzete s ciljem ugrožavanja tužiteljičnog ugleda, časti, ljudskog dostojanstva i integriteta, sve do eliminacije s radnog mjesta.

Stoga, suprotno stavu revizije, pravilno su sudovi nižeg stepena zaključili da radnja ocjenjivanja i data ocjena rada tužiteljice od tuženog nema karakter mobinga, jer je ta radnja i data ocjena bila u saglasnosti sa odredbama tada važećeg Pravilnika o načinu ocjenjivanja državnih službenika u institucijama BiH. Žalbe tužene na datu ocjenu i njeno vrednovanje rada, su od strane Odbora državne službe za žalbe odbijene, jer je u postupku utvrđeno da je ocjenjivanje tužiteljice bilo u skladu sa naprijed navedenim Pravilnikom. Pri tome tužiteljica nije učinila vjerovatnim da je njeno ocjenjivanje ocjenom zadovoljava, od tuženog bilo motivisano namjerom da tužiteljicu lošijom ocjenom vrednovanja rada degradira, osramoti, ponizi, dok je tuženi dokazao da nije bio motivisan ponašanjem tužiteljice, da iz nekih ličnih razloga prema njoj manje vrednuje njen rad.

Nesporno je da je zahtjev tužiteljice za pristup traženim informacijama (izvještaja o izvršenim vanrednim inspekcijским nadzorima) odbijen. Članom 14. stav 3. Zakon o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini⁶ propisano je da ako nadležni javni organ odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem, dok je stavom 4. istog člana propisano da nezadovoljna stranka može protiv rješenja iz stava 3. ovog člana podnijeti prigovor rukovodiocu organa u roku od osam dana od dana prijema rješenja, a stavom 5. istog člana da rješenje doneseno po prigovoru iz stava 4. ovog člana je konačno u upravnom postupku i protiv njega nezadovoljna stranka može pokrenuti upravni spor kod nadležnog suda. Stoga ni ova radnja tuženog (odbijanja zahtjev za pristup informacijama iz razloga što se radi o strog povjerljivim podacima) nema karakter radnje mobinga usmjerene prema tužiteljici, jer je ta radnja bila u saglasnosti sa odredbama Zakon o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Subjektivni doživljaj tužiteljičinog odnosa tuženog prema njoj, nije dovoljan osnov za mobing i ne može se posmatrati sam za sebe odvojeno od ostalih izvedenih dokaza, jer za eventualni uspjeh u ovom sporu neophodno je bilo da postoji i subjektivna komponenta kod tuženog koja bi se sastojala u zloupotrebi prava, šikani ili drugim malicioznim postupcima tuženog s ciljem i namjerom degradacije radnih uslova ili profesionalnog statusa tužiteljice. Međutim izvedeni dokazi ne daju osnova za zaključak o postojanju stepena pretežne vjerovatnoće da je tužiteljica od strane tuženog bila izložena šikani, zloupotrebi prava ili drugom malicioznom postupku, s ciljem degradacije njenih radnih uslova ili pak njenog profesionalnog statusa.

Kod tužiteljice, kako to proizilazi iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka, postoji anksiozno depresivna reakcija u sklopu poremećaja na stres, da se tužiteljica kod neuropsihijatra liječi u dužem vremenskom periodu (od 28.03.2017. godine), da je zbog tog psihičkog stanja bila i hospitalizirana. Međutim pravilno nižestepeni sudovi zaključuju da tegobe i duševne smetnje na koje se tužiteljica poziva nemaju elemente koji bi se mogli vezati za mobing, jer se nalaz i mišljenje vještaka, kao i medicinska dokumentacija zasnivaju na subjektivnom stavu tužiteljice, odnosno na njenoj jednostranoj izjavi. Kako tužiteljica nije dokazala da je bila žrtva mobinga time nije ni dokazala da je uzrok njenih zdravstvenih smetnji mobing od strane tuženog, već struktura njene ličnosti.

⁶ „Službeni glasnik BiH“, broj: 28/00, 45/06, 102/09, 62/11 i 100/13

Ni činjenica da je kod tužiteljice strah od egzistencijalne ugroženosti izazvala neprijatne i negativne emocije, ni po ocjeni ovog suda nije dovoljna za zaključak da se radi o posljedicama izvršenog mobinga, jer su te negativne emocije karakteristične i prisutne kod svih zaposlenika zbog teške ekonomske situacije i straha za egzistenciju, i nisu svojstvene samo tužiteljici.

Stoga, sagledavajući cjelokupno utvrđeno činjenično stanje, za koje je vezan revizijski sud, ni ovaj sud u istom nije našao elemente različitog postupanja prema tužiteljici, odnosno isključivanje ili ograničavanje njenih prava u obliku mobinga, kao oblika nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu, koji podrazumijeva ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekat na žrtvu čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenih.

Kako osnovanost reparacijskog zahtjeva iz odredbe člana 12. stav 1. tačka c) Zakona o zabrani diskriminacije za naknadu nematerijalne štete uzrokovane nezakonitom povredom prava na jednako postupanje, zavisi od osnovanosti zahtjeva za utvrđenje mobinga kao vida diskriminacije, pravilno su nižestepeni sudovi postupili kada nakon što su odbili zahtjev tužiteljice za utvrđenje da je bila žrtva mobinga na radu, slijedom toga odbili kao neosnovan i ovaj zahtjev tužiteljice.

Ostali revizijski navodi se svode na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje iz kojih razloga se revizija ne može izjaviti u smislu člana 240. stav 2. ZPP.

Kako nisu ostvareni revizijski razlozi, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je primjenom odredbe člana 248. ZPP reviziju tužiteljice valjalo odbiti.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava revizije jer ista nije postigla uspjeh u revizijskom postupku.

Predsjednica vijeća
Amira Sadović, s.r.